

да ви представя. Бждете предъ него съвсѣмъ свободенъ и искрененъ съ увѣреніе, че той може само благонаклоненъ да ви бжде.

Тогазъ ме остави да си ида, като ми пуствна въ ржцѣтъ петнайсетъ лири. Подиръ това Александръ ме заведе въ неговата си стая. Но щомъ свѣтна свѣщъта въ нея, зачу се малъкъ шумъ на единъ отъ прозорцитъ, който глѣдаше къмъ съ различни дървета и гжсталаци окитена градина. Азъ се обърнахъ къмъ прозорецътъ, въ сжщиятъ часъ кога и Александръ. Той ме поглѣдна смутено, но бързо рѣши и припна къмъ прозорецътъ, който отвори, и съ една малка връвница, що висѣше тамъ, измъкна привързано — писацме. Той го отвори тозъ-часъ и го прочете.

Азъ го гледахъ съ уемивка.

— Ахъ! Ахъ! рекохъ, — както се вижда, не ви е страхъ да ви се стѣга душата, и като отличенъ чедлъкъ, не испущате никакви обстоятелства.

— Ахъ! туй не е нищо! нищо! рече той не безъ смущение.

Но азъ му подадохъ ржка въ знакъ на пълно успокоение. Слѣдъ дългъ, съ най-фина мастика и съ различни овошки прекаранъ разговоръ, азъ се отдалехъ и отидохъ въ Галата. Отъ тамъ отидохъ въ Hôtel-Flamme, гдѣто слугинята ме извѣсти че Шакиръ-ефенди отишълъ вече съ своето tête-a-tête, като додаде че чакъ сутринята ще мога да го видя. Между това покани ме въ нейната стая да си отпочина. Заранята се върнахме и двама въ тъмницата.

Азъ се бѣхъ сепналъ отъ името на Кьоръ-Мустафа Фазли-паша, което ми бѣше спомѣналъ стариятъ Пертеви-паша, защото бѣхъ чулъ че билъ единъ отъ най-силнитъ достойници турски. За това сжщиятъ день се разговорихъ за него съ Костаки-ефенди и се научихъ че този Мустафа Фазилъ-паша билъ нѣкакъвъ